

Vrei să te faci sănătos?

Mântuitorul Hristos este Izvorul vieții și al sănătății, trupești și sufletești, izvorul milostivirii și al iertării păcatelor, Cel ce ridică pe om din moartea păcatului și îi dă posibilitatea pregustării vieții veșnice încă din viața aceasta ca arună prin întâlnirea și împărtășirea cu El. Duminica de astăzi are legătură cu apa, ce preînchipuie Botezul care îl naște pe om la o nouă viață. Domnul îl vindecă pe slăbănog la scaldătoarea Vitezda de paralizie, dându-i posibilitatea să meargă singur, cel ce până acum fusese purtat de alții. Sfânta Evanghelie ne arată legătura dintre păcat și boală, prin cuvintele Mântuitorului care îi amintește celui vindecat motivul suferinței lui de atâția ani, sfătuiindu-l să nu mai repete păcatele pentru a nu ajunge la o suferință veșnică: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14). Păcatul este în primul rând o boală a sufletului care duce și la îmbolnăvirea trupului. Mergând la scaldătoarea Vitezda pentru a-l vindeca pe slăbănog, Domnul îl întreabă: „Voiești să te faci sănătos?”. Aceasta arată că pentru tămăduire este nevoie de voința celui neputincios, căci nici Dumnezeu nu îi anulează acest dar pe care i l-a dat prin creație și nu îl vindecă pe om dacă acesta nu vrea să primească în el lucrarea lui Dumnezeu. Ca și în lucrarea mântuirii, Dumnezeu nu îl mântuiește pe om fără voia sa, chiar dacă posibilitatea mântuirii o au toți oamenii. Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și le-a dat posibilitatea tuturor să o dobândească, dar dacă Dumnezeu voiește și noi nu voim, mântuirea noastră este cu neputință. Slăbănogul răspunde că nu are om care să îl ajute să ajungă în scaldătoare atunci când îngerul Domnului tulbură apa și totdeauna altul se coboară înaintea lui. Treizeci și opt de ani de când această situație se repeta, de când nu se găsea un om care să îi fie milă și să îl ajute și pe slăbănog să atingă primul apa după tulburarea ei de către înger. Atunci să-l ajute, a venit Însuși Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât din ceruri pentru mântuirea oamenilor. El cunoștea bine îndelunga suferință a slăbănogului, dar și multa lui pocăință pentru păcatele săvârșite care l-au adus în starea respectivă, multa lui răbdare fără răzvrătire și multa lui speranță fără întrerupere, care nu slăbise în tot acest timp. Când slăbănogul i-a spus lui Iisus: „Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare” (Ioan 5, 7), el a exprimat, de fapt, mai mult o cerere, decât a dat o explicație, în speranța că cel ca îl întreabă, auzind de atâta suferință, va fi Omul care să-l arunce în scaldătoare. Însă, îndată va constata că Omul de lângă el, este și Dumnezeu, care nu venise să-l ajute să intre în scaldătoare, ci să-l vindece direct prin puterea Cuvântului Său, zicându-i: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă” (Ioan 5, 8). Plin de credință, verificată prin suferință, slăbănogul de la scaldătoarea Vitezda s-a ridicat, a luat așternutul pe care zăcea și a început să umble, slăvind neîncetat pe Mântuitorul.

BOLILE ȘI SUFERINȚA

Suferința și boala sunt urmări ale păcatului. De ce suferă copiii care nu au păcat? Pentru că sunt născuți în păcate, cum spune prorocul David, neînțelegându-se prin asta că faptul zămislirii și al nașterii este păcat, ci faptul că atunci când se zămislesc copiii, cei doi părinți sunt într-o anumită stare păcătoasă. De exemplu, o fire egoistă este o stare păcătoasă, o fire altruistă este o stare bună, virtuoasă. Dacă se zămislesc copii într-o stare egoistă, pătimasă, dușmănoasă, evident că această moștenire se transmite copilului, care devine „beneficiarul” cauzelor ce generează mai devreme sau mai târziu o boală sau o suferință. Să nu mai vorbim de altele, mai grele: *beția, desfrâul, lăcomia, minciuna, hoția, înșelăciunea, judecata celuiilalt, ținerea de minte a râului*. Boala și suferința, ce sunt în fond? Disfuncții mai mici sau mai mari ale legilor fiziologice, ale funcționalității organismului uman, care are un suport spiritual, duhovnicesc. Acest aspect îl arată și medicina: *la temeiul funcționării organismului este informația, un set de legi duhovnicești*. Se confirmă mai mult pe zi ce trece că o anumită stare a omului favorizează sănătatea, iar o altă stare favorizează boala. Omul cu o anumită pace, liniște și bucurie ține departe boala. Omul aflat sub imperiul tristeții, al depresiei și regretelor favorizează boala, și nu orice fel de boală, ci unele chiar foarte serioase, virulente, uneori incurabile. Însă, de multe ori, o anumită stare de boală și suferință poate fi convertită în binecuvântare. Boala și suferința în general îl ajută pe om să se smerească, să-și conștientizeze limitele, dependența de Dumnezeu, să iasă dintr-o existență și mentalitate autosuficientă, autonomă și să se deschidă Bunului Dumnezeu. Din acest punct de vedere, este o mare binecuvântare. În starea de suferință, omul este mai aproape de adevăr decât în starea de confort și de bine, pentru că, de obicei, binele riscă să-L concureze pe Dumnezeu. Omul se mulțumește cu starea de sănătate, cu bucuria împreună-petrecerii cu semenii lui, a unui pânțec sănătos care-i permite să mănânce tot ce-i place, cu bucuria unei minți sănătoase care poate să „mestece” toate ideologiile și teoriile din această lume sau cu bucuria unui suflet care se poate îndulci cu tot felul de amăgiri și iluzii. Toate acestea îl țin pe om departe de adevărul lucrurilor, de adevărul propriei existențe. Confruntarea cu suferința și cu boala îl trezește, iar când se confruntă cu limitele posibilităților sale fiziologice, când organismul nu mai face față singur provocărilor, omul își dă seama că are o existență limitată. Abia atunci începe să se gândească serios dacă are acces la o resursă nelimitată, care este cea dumnezeiască. În acest fel, suferința ne aduce mai aproape de Dumnezeu și devine o binecuvântare. Dumnezeu îngăduie suferința pentru că este o stare în care omul se poate apropia și de semenii săi și de El. Omul care beneficiază de multă suferință, va primi o plată pe măsură, ca și în parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazăr din Sfânta Evanghelie.

Untdelemnul, în biserică este folosit în candelă pentru a lumina, fiind într-o strânsă legătură cu lumina dumnezeiască, cu înțelepciunea și virtuțile cu care se câștigă Împărăția Cerului. Untdelemnul este principalul element din compoziția Sfântului Mir. Prin sfințire, el devine, nu un simplu simbol, ci un vehicul purtător al energiilor Sfântului Duh. Prin mulțimea mirodeniilor din care este făcut, Sfântul Mir arată tocmai bogăția darurilor Duhului Sfânt. **Tămâia** este rășina unui arbore care crește în Orient. Rășina provine din sucul care curge din copac și el se strânge de pe scoarța copacului, iar pentru a avea un miros și mai plăcut se amestecă cu arome. În cultul Vechiului Testament, tămâia era nelipsită, alături de toate jertfele care se aduceau la altar lui Dumnezeu. La Sfânta Liturghie, ca și în cadrul cultului liturgic în general, se folosește tămâia, arătând prezența Mântuitorului și a harurilor Duhului Sfânt, prin înmiresmarea bisericii. Fumul și mireasma tămâiei creează atmosfera specifică rugăciunii și meditației religioase. Căderea se integrează astfel în actul de slujire a lui Dumnezeu ca un dar, ca o prețioasă ofrandă și un simbol al rugăciunii și al faptei bune. Mireasma ei alungă duhurile rele. Tămâia este în cultul ortodox strâns legată de credința în viața viitoare. Acest fapt, reiese și din rugăciunea pe care o rostește preotul: „Tămâie îți aducem Ție, Hristoase Dumnezeule nostru, întru miros de bună mireasmă duhovnicească, pe care primind-o în jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne nou harul Preasfântului Tău Duh”. **Lumânarea**. Aprinzând o lumânare în biserică, credinciosul se roagă lui Dumnezeu, îi mulțumește pentru marea Lui bunătate și ocrotire și dă expresie credinței lui în Dumnezeu. Prin lumina ei, lumânarea, devine mijloc de legătură între om și Dumnezeu, stabilită și determinată de voință liberă a credinciosului. **Lumina** aceasta produsă prin ardere este și expresia rugăciunii materiei amorfe, care este astfel integrată în cultul de slăvire a lui Dumnezeu. Lumina simbolizează bucuria împărtășirii din lumina dumnezeiască, necreată. Lumânările sunt așezate în sfeșnice. Acestea au unul sau mai multe brațe, fiecare cu simbolismul lor. Sfeșnicul cu un braț, purtând o lumânare simbolizează unitatea Sfintei Treimi; sfeșnicul cu două brațe semnifică cele două firi ale lui Hristos, iar sfeșnicul cu trei brațe semnifică prin cele trei lumânări, Sfânta Treime. Cel cu șapte lumânări închipuie cele 7 daruri ale Sfântului Duh, iar cel cu 12 lumânări închipuie ceata Apostolilor, având în mijloc o „lumină mai înaltă” care este chipul real al luminii Mântuitorului Iisus Hristos. Luminile discrete ale candelărilor, precum și candela în sine are aceeași semnificație ca și aceea a lumânărilor. Candelă se aprind deasupra Ușilor Împărătești ale altarului, precum și la icoanele împărătești de pe catapeteasmă. **Busuiocul** este o plantă aromată folosită în ritualul sfințirii apei, precum și la sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci (14 septembrie).

Frunzele de tei și frunzele de nuc, binecuvântate, simbolizează limbile de foc ale coborârii Sfântului Duh. Ele sunt chipul nenumăratelor daruri ale Duhului Sfânt. **Ramurile de salcie** sunt binecuvântate și împărțite credincioșilor în Duminica Floriilor, în amintirea ramurilor de finic, cu care mulțimile au întâmpinat pe Hristos la Intrarea în Ierusalim. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 20 mai	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 21 mai	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Duminică 22 mai	07:00 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Învățătura și rugăciunea

Ana este o studentă credincioasă, conștiincioasă și harnică la învățătură. Aproape întotdeauna primește nota maximă la toate disciplinele. Ana a fost întrebată de una dintre colege cum se face că reușește să obțină note așa de bune la examene. Cea care întreba nu era așa de silitoare și adeseori lipsea de la cursuri. Ana i-a răspuns: „Îl rog pe Dumnezeu să mă ajute. Binecuvântarea Lui este un mare ajutor pentru mine”. „Într-adevăr, așa este? Atunci mă voi ruga și eu”. A doua zi, ieșind de la un colocviu, colega Anei a izbucnit în plâns. S-a dus direct la Ana și i-a zis nemulțumită: „M-am rugat și iată ce a ieșit! Nimic”. „Cred că n-ai învățat de ajuns”, i-a răspuns Ana. „Învățat? Eu m-am gândit că e doar treaba lui Dumnezeu ca să obțin o notă bună”. „A te ruga și a învăța merg împreună. Cum crezi că ar putea Dumnezeu să ne ajute și binecuvânteze în lucrarea noastră, dacă noi înșine nu luăm lucrurile în serios și suntem leneși la învățătură?”. Dumnezeu ascultă rugăciunea fiecăruia, dar noi toți trebuie să ne facem partea noastră. Nu o să învețe Dumnezeu în locul nostru și nici nu putem să-L trimitem să fie prezent la cursurile la care trebuie să participăm. Succesul este asigurat doar atunci când omul își dă toată silința, iar în urma rugăciunii lui, Dumnezeu luminează mintea celui care învață

Viața pe gratis

Vine o vreme când se termină totul. Când plecăm într-o clipă. Fără telefon mobil, fără casă, fără mașină, fără o scrisoare de rămas bun, fără să luăm cu noi banii din cont sau altceva. Plecăm fără cuvinte, fără planuri de viitor, fără iluzii, fără să primim „like”-uri pentru isprava de a părăsi acest pământ. Plecăm fără nimic. Plecăm singuri. Mai devreme sau mai târziu, la fel ca pe „facebook” când unora nu le mai place de noi, toți primim „block” de la viață. Cu un singur lucru rămânem, cu răspunsul nostru la darurile oferite de Dumnezeu gratis, fără vreo contraplată. Rămânem cu ce am făcut pentru sufletul nostru, cum și dacă am cultivat în el bunătatea, mila, recunoștința față de Dumnezeu și față de oameni. Veșnicia vine pentru fiecare cu un dar special. Cu răsplata pentru ceea ce am lucrat, bun sau rău în viață. Nimeni nu rămâne nerăsplătit de Dăruitorul vieților noastre. Primim în fiecare clipă viață de la Dumnezeu și respirăm gratis aerul lui Dumnezeu, dar nu mulțumim nici măcar o dată pentru toate aceste daruri.

Inima oarbă

Un deținut a trăit ani de zile în carceră. Nu a văzut și nu a vorbit cu nimeni, iar mesele i-au fost servite printr-o deschizătură în zid. Într-o zi, în celula lui a intrat o furnică. Omul s-a uitat fascinat la ea, a luat-o în palmă pentru a o observa mai bine, i-a dat o firimitură de pâine, iar noaptea a obișnuit-o să se culce în farfuria lui de tablă. S-a gândit atunci că i-au trebuit zece ani de carceră ca să își deschidă ochii și să-și dea seama cât de drăgălașă poate fi o furnică.